

Petri György

MAYA EMLÉKÉRE

Már soha nem lesz úgy,
 amikor fölpofoztad a Marit, amikor
 összekarmoltál engem!
 Miként az inga, lassúdan kilengem,
 miként az akasztott miniszterelnök...
 Már semmi sem lehet jó,
 lévén, hogy én nem felejték,
 és nincs bocsánat semmire,
 a bűn az bűn marad.
 Maradok az Ótestamentumnál.
 Jézus naiv volt. Vagy talán túl okos?
 Állítólag föltámadt. Ha így történt, az modortalanság.
 A halottak maradjanak a helyükön:
 a sírban.
 Nem szeretem a ficáncoló hullákat.
 Nagyon szerettelek.
 Mégsem eléggé.

1996. október

A FILOZÓFIÁRÓL

„Esik az eső!” – mondja a kisfiú.
 „Na és?” – mondja a mama.
 Megfosztva a gyermeket
 a felismerés-kimondás örömétől.
 És így tulajdonképpen
 minden rossz szándék nélkül
 elkezdi leszoktatni a csemetét
 a csodálkozásról. És már be is íratta
 – akaratlanul – a tanfolyamra,
 amit úgy hirdetnek:
 „Hogyan legyünk könnyen, gyorsan hülyék?”

1995

EPIGRAMMA

Meg kéne halnom már: úntat e léti mivolt.
 Jöhetne gyomorrák avagy tüdővizényő.
 Földi időzésem immár fölötte unalmas,
 nincs kedvem magamhoz, plusz van bennem némi önérzet.
 Eltakarítom magamat.

Szabó Magda

TERÉZ ESZTENDEJE

Amit átéltem, tartósította az emlékezet, mint vegyszerek a múmiát, egyébként segítettem is a konzerválásban, mert mindent, ami történt, szétszabtam, és szeletkéit beleépítettem regényekbe, színdarabokba. Olykor aggaszt is, hogy ami velem és köröttem valaha történt, és amit én annak a nyersanyagából alkottam, aligha különíthető el. Ha meghalok, magammal viszem minden titkomat, s nem lesz irodalomtörténész, aki meg tudja fejteni, mikor ki voltam, melyik figurám, vagy mi volt valóban igaz ebben vagy abban az ábrázolásban. A tükör, amelyet a világ felé fordítottam, halálommal szét-török, cserepei nyilván összeilleszthetők és beszoríthatók lesznek valami keretbe, és mégsem azt mutatják majd, ami voltam vagy amit teremtettem.

Gyakran segítettem szerkeszteni az életnek, adtam hozzá, elvettem belőle, reális fénykép rólam nem marad, nekem is csak maszkjaim voltak, mint Encsy Eszternek, s a maszk alatt egy másik – Caieta is én vagyok. Már régen nem csodálkozom azon, hogy a félelemmel együtt elmúlt belőlem tartózkodás, szégyenkezés, nem vágyom már arra, hogy széppé vagy jóvá stilizáljam magamat, másokat, az irgalommal is takarékosabb lettem, nem kísérlem meg legalább az okok feltárásával érthetőbbé korrigálni a hajdani katasztrófát, s ha a dráma véletlenül buffótréfa volt, leásni a gyökérig, mitől lett azzá, vagy mit eredményezett, hogy az volt, ami. Nem igénylek a produkcióhoz jelmezt sem, allegóriák nélkül mondom mások vagy önmagam szemébe, amit eddig elhallgattam. Azt hiszem, nekem már minden mindegy. A dordrehti zsinat valaha kimondta, tisztességes életű polgárnak nem lehet titkolnivalója, tilos a függöny az ablakokon. Letéptem és elégettem a függönyeimet, a szótáramból kiesett elvont főnevek között valahogy megmaradt ez az egy: részvét. Ezt még nem felejtettem el, de sose gondolok kimondásakor önmagamra.

Amit most elmondok, igaz történet, vagy majdnem igaz, ami több vagy kevesebb benne, az a sorok közt felbukkanó figurákon múlt, akik már se nem vádolhattak, se nem védekezhetek, hát rám hagyták a bírósági jegyzőség mellett a tanú, az ügyész és a védőügyvéd szerepét. Teréz valóban élt, Aurél is, Ilka néni csakúgy, mint Bazil, a